

יום ב', י"ג בסיון תשס"ח (16 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **י"ג בסיון**, בשנת תש"א [8.6.1941] בפלישת כוחות בריטניה וצרפת החופשית לסוריה וללבנון (שהיו בשלטון צרפת של וישי), השתתפו סיירים אנשי "הגנה" בפיקוד יגאל אלון ומשה דיין (שאיבד את עינו במהלך הפעולה הזאת).

[<http://www.yalkut.com/month/month9.doc>]

בתחילת קיץ 1941, היה חשש שגרמניה ובעלות בריתה ינצלו את הצלחותיהן ביוון, בכרתים, בסוריה ובלבנון (שהיו תחת שלטון צרפת של וישי), ובעיראק (שהיתה בשלטון של ראשיד עלי אל-כילאני), ויכבשו את ארץ-ישראל. מעצמות הברית היו בנסיגה, והיה ברור לכול, שבארץ-ישראל לא יילחמו הבריטים עד החייל האחרון. הדילמה של הישוב העברי היתה: אם לנטוש את הארץ, ולו לזמן-מה – ואז ייהרס המפעל הציוני – או להישאר בה אחרי נסיגת הבריטים, לנסות להילחם נגד הכובשים שיעזרו בערבים, ואז להסתכן בהשמדה פיסית. לדברי כמה מקורות, היו בישוב מעטים שחשבו על ניסיון להגיע להבנה עם הנאצים.

ב-15 במאי 1941, החליטה המפקדה הארצית של "ההגנה" להקים תשע פלוגות מחץ. אף שקשה כיום להאמין, כי אנשים שדעתם צלולה, סברו שתשע פלוגות יבלמו את צבאות גרמניה ואיטליה, הקימה "ההגנה" כוח שהתכוון למלחמה שהישוב העברי היה עלול לעמוד בה לבדו. כוח זה היה תשע הפלוגות הראשונות של הפלמ"ח.

גורמים נוספים שהביאו להקמת הכוח המגוייס, הם מרד ראשיד עלי אל כילאני בעיראק במאי 1941. החשש מפני התחדשות מאורעות דמים בארץ-ישראל – בעזרת כנופיות מן המדינות השכנות – לא התאמת. אך הזרוע המגוייסת של ההסתדרות הציונית כבר הוקמה.

חילוקי הדעות הישנים, אם לבנות מולדת ולגונן עליה, כגרסת תנועת העבודה והציונות ובעלי בריתה, או לכבוש אותה, כגרסת הציונות ובעלי בריתה, כבר איבדו הרבה מחריפותם. גם בתחום הדוקטרינרי וגם בתחום הארגוני כבר היתה "ההגנה" – שנועדה לשמור על הרכוש ועל הנפש – לצבא המחתרת של המדינה העתידה לקום, אף שעדיין היתה ארגון של מתנדבים.

בצעדיו הראשונים נהנה הפלמ"ח מעזרת הבריטים בתקציבים ובהדרכה, הודות לשיתוף הפעולה בין הסוכנות היהודית ויחידות של "ההגנה" ובין מחלקות מסויימות במודיעין הבריטי. סיבת שיתוף הפעולה, היתה סכנת הפלישה הגרמנית לארץ-ישראל. נכונותם של הבריטים לשתף פעולה עם הפלמ"ח, הטתה את הכף לטובת מחייבי הכוח המגוייס העצמאי בתוך הישוב, וגם המתנגדים להקמתו, ענו אמן בעל כורחם.

בערב 18 במאי 1941, יצאו עשרים ושלושה מלוחמי "ההגנה" למשימה יהודית-בריטית. הם הפליגו, בסירה "ארי הים" עם משקיף בריטי, מצויידים בנשק, בתחמושת ובחומרי נפץ, לכיוון טריפולי שבלבנון, ומשימתם היתה לפוצץ את בתי הזיקוק בעיר זו. יצחק שדה

"פֶּאֶשֶׁר שְׁמַעְנוּ בֵּן רֵאִינוּ בְּעִיר ה' צָב־אוֹת בְּעִיר אֱלֹקֵינוּ אֱלֹקִים יְכוֹנֶנָּה עַד עוֹלָם סֵלָה."

מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ב', י"ג בסיון תשס"ח (16 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

טיפל בהכנות למסע. כ"ג יורדי הסירה לא הגיעו ליעדם: הם נעלמו ועקבותיהם לא נודעו.
[ר' הדף של כ"א באייר השנה.]

בפלישת הבריטים לסוריה וללבנון (כאמור היום, ב-י"ג בסיון, ב-8 ביוני 1941), שותפו לוחמים משתי הפלוגות הראשונות של הפלמ"ח: פלוגה א', בפיקודו של יגאל אלון. ופלוגה ב', בפיקודו של משה דיין. הארץ-ישראלים מילאו כראוי את משימותיהם המוגבלות בפלישה. בגזרה שבה פעלו דיין ואנשיו, היו חילופי יריות, ודיין פיקד על האנשים אף שהמפקד האוסטרלי נכח במקום. בפעולה זו, איבד את עינו.

אחרי הפלישה לסוריה, התקררו קצת יחסי היהודים והבריטים. מפקדי הצבא לא סברו שעזרת הלוחמים המקומיים תהיה דרושה להם גם בעתיד. סכנת רומל בדרום, עדיין לא היתה מוחשית. הישוב העברי לא הצליח לגייס די מתנדבים גם לצבא הבריטי וגם לכוח העצמי. על כן היו בפלמ"ח רק שש פלוגות. מטעמי חיסכון, הסתפקה "ההגנה" בגיוס מלא של הסגל הפיקודי של הפלמ"ח בלבד, והטוראים המשיכו לחיות כאזרחים ונקראו מדי פעם לאימונים. "המשוגעים לדבר" חששו שהמסגרת החדשה תתפרק, או תהיה רק עוד יחידה מיליציונית של "ההגנה". שלושת-רבעי שנה היה עתידו של הפלמ"ח לא ברור, אך הדבקות במשימה של מעטים, בראשות יצחק שדה, ותמיכתם של ראשי "ההגנה", אליהו גולומב, ישראל גלילי ומשה סנה, במעטים אלה, מנעו את פירוקו.

[<http://www.global-report.com/um/?l=he&a=10653>]

"כְּאֶשֶׁר שָׁמְעֵנוּ כִּן רָאִינוּ בְּעִיר ה' צָב־אוֹת בְּעִיר אֱלֹקֵינוּ אֱלֹקִים יְכוֹנֵנָה עַד עוֹלָם סֶלָה."
מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של **כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם** בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל